

Capella Polifònica de Girona: 50 anys de música

Hi ha entitats que, amb la seva existència i activitat, honoren la societat i les terres que els donen suport. L'activitat coral té una tradició remarcable en el conjunt de les comarques gironines, i la Capella Polifònica de Girona en pot ser un exemple modèlic, no només per la seva tasca musical, sinó també pel pòsit que hi ha anat creant a base de concerts, activitats, tallers i assaigs, trobades de corals...

Tot plegat ve a tomb pel cinquantè aniversari ple de salut que «la Polifònica» commemora enguany. De fet, el seu fundador i primer director, el mestre Josep Viader, hi havia començat a treballar la tardor de 1956, però el primer concert no va arribar fins al 26 de novem-

bre de l'any següent. Aquella formació inicial de divuit veus ben escollides, emparades per una jove Associació de Música, es va anar consolidant a base de feina, de dedicació, de ganes. Ja el 1961 es produí el primer enregistrament discogràfic i també la primera partici-

ció en un esdeveniment internacional, concretament la primera edició de la trobada «Europa Cantat», que va tenir lloc a Passau (Alemanya). Després, les participacions de la Polifònica de Girona en aquests grans encontres, així com en les «Setmanes cantant», d'abast més reduït, han permès que l'entitat hagi anat portant el seu nom i les seves veus a França, Bèlgica, Suïssa, Àustria, Anglaterra, Finlàndia, Dinamarca o Alemanya, fins pràcticament ara mateix. Sense perdre, però, les arrels: els concerts constants que els han portat de la petita parròquia de poble en qualsevol comarca gironi-

na fins als auditoris entesos i exigents de Barcelona o el País Basc.

Joan Asín i Prades ha agafat amb energia la batuta de la Polifònica des del 2004. Josep Viader va restar-hi al capdavant durant trenta-dos anys, suficients per integrar-la el 1966 al Secretariat d'Orfeons de Catalunya (actual Federació Catalana d'Entitats Corals), per convertir-la en patronat de la Diputació des del 1967, per impulsar la coral infantil Saba Nova el 1969 (ara ja amb una vida independent), per inscriure-la el 1975 com a membre individual de la Federació Europea de Joves Corals i, en definitiva, per aconse-

La Capella Polifònica de Girona celebra les noces d'or.

Quaranta anys amb camp d'aviació

A Vilobí d'Onyar hem celebrat els quaranta anys de la inauguració de l'aeroport amb un regust agredolç. La dolçor l'ha posada el trepidant moment actual, la rendibilitat de les instal·lacions, el trànsit i el remenament, els *ryanairs* possibles per al futur. Però mirat amb llarga vista, amb la perspectiva dels quaranta anys, el balanç local és una mica més agre, si es fa la relació entre proporció de terreny cedit i riquesa creada al municipi. Pel que fa a llocs de treball, no hi treballen gaire vilobinencs i, en canvi, tenim una contaminació acústica i lumínica apreciable. Pel que fa a riquesa fiscal, exempt de moltes contribucions tributàries, el camp d'aviació s'ha comportat com un municipi dins un municipi que genera més feina que béns, tal com se n'han queixat els alcaldes que hi han hagut de batallar. Vaja, que amb un polígon industrial qualsevol hi hauríem sortit guanyant.

Tot i això, al cap dels anys hi hem anat fent les paus, amb aquest quist que va néixer al pla de les Bòries i va esclafar dotze cases de pagès, tres rajoleríes, un prat amb joncs i maduixes silvestres i un enorme bosc de roures, alzines i pins amb els seus bolets corresponents. Allò va ser només l'inici; després van venir l'autopista, l'Eix Transversal, el pas del TGV. Resignats a ser, tot en un, el Prat del Llobregat, el Martorell i Santa Margarida amb els seus Monjos, gairebé ens mirem l'aeroport com una agressió menor amb la qual ja és factible l'entesa i la nostàlgia. De grat i per força, hem acompanyat les instal·lacions en moments molt baixos, sobretot durant els anys vuitanta, en què ens planyíem tant per aquestes com per la nostra geografia malaguanyada. Ara que sembla menys inútil el sacrifici, ens permetem que la memòria aixequi el vol, commemorant amb articles i exposicions locals aquest camp tan particular que va sorprendre molt més que els de pomeres *golden* arribades també els anys seixanta. Costa de creure que, fins llavors, els calamars a la romana havien estat una menja desconeguda a Vilobí. Els va cuinar, per primer cop, l'Angelina de cal Tet Esclopeter, quan alguns treballadors del camp l'hi van demanar. Fou, literalment, la fi de l'antic règim. Als calamars a la romana van acompanyar-los la *tele*, la immigració, la cultura del *tapeig*, els gelats de pal i la primera màquina *del millón*. Ara ens adonem que fou exactament llavors, el 1967, quan vàrem entrar a la modernitat. Si això passava a escala vilobinenca, imaginem per extensió tot allò que aquells vols xàrter van començar a descarregar arreu de la Costa Brava.

Josep Pujol i Coll

guir que fos la institució reconeguda i encertada que continua essent avui. Darrere seu, van dirigir-la mossèn Frederic Pujol, Jordi Bernardo i Marta Díez, a banda de diversos directors col·laboradors.

Ara és moment per a la celebració, que es materialitzarà aquest 21 de novembre de 2007 amb un concert a l'Auditori - Palau de Congressos de Girona, a base de peces significatives en el repertori de la Polifònica, i també amb una festa el dia 25, tot obert també a antics cantaires, amics i persones que hi han estat

vinculades en un moment o altre de la seva història. Els concerts més solemnes arribaran el 16 de desembre, a Olot, i el 27 de gener de 2008, a l'Auditori de Girona, amb la interpretació de la *Missa en re major* de Dvorak i el *Te Deum en do* de Britten, amb orgue i conjuntament amb el cor olotí Cantabile, que, dirigit igualment per Joan Asín, arriba al seu desè aniversari. Unes noccs d'or, doncs, amb un balanç que permet mirar endavant amb optimisme.

Joan Gay i Puigbert

Arquitectura i paisatge a l'obra de Josep Danés

Aquells que aquest estiu hagin pujat a Núria hauran tingut l'oportunitat de visitar l'exposició «Josep Danés, l'arquitecte dels Pirineus», dedicada a mostrar les obres que durant les primeres dècades del segle XX va dur a terme aquest arquitecte a les comarques pirinenques.

Els canvis socioeconòmics i culturals que els Pirineus catalans van experimentar a principi del segle XX (el naixement de la indústria hidroelèctrica, l'expansió de l'excursionisme i els esports de neu) van fer

necessària la construcció de noves arquitectures per a aquell espai que de mica en mica anava deixant de ser considerat horrorós i estèril per passar a ser bell i sublim. Refugis per a excursionistes, hotels d'alta